

Tình Thu

Ngọc Hạnh

Trời đã vào Thu, lá trên cành cây chung quanh nhà tôi đã đổi màu tuyệt đẹp, vàng cam, hồng hồng, vàng tươi...Thình thoảng một cơn gió thoảng qua là hàng ngàn chiếc lá rơi như đàn bướm lượn, đẹp mắt vô cùng.. Nhìn lá vàng rơi tôi nhớ đến những lần đi du ngoạn mùa Thu với bạn bè cùng sống trong vùng, do một nhà văn kiêm nhà thơ lão thành khởi xướng và hướng dẫn. Anh như con chim đầu đàn, từng là chủ bút các Tuần báo, Nguyệt san ở Việt nam và Hoa kỳ, xuất bản nhiều tập thơ, truyện ngắn, truyện dài... Nhìn thác nước, trời xanh hay bất cứ cảnh đẹp nào anh là sáng tác một bài thơ.Tuổi cao nhưng thơ vẫn anh ướt át, tình cảm đậm đà chẳng khác chi người trẻ tuổi. Anh yêu thiên

hiên, sông núi, yêu quê hương, và yêu... người đẹp.

Theo anh con người có thể đẹp về thể chất hay tâm hồn. Lúc nào gặp cũng thấy y phục anh cũng tươm tất, chỉnh tề. Tóc anh bạc trắng như ông tiên nhưng nếu ai hỏi anh bao nhiêu tuổi, anh chỉ cười và bảo nhà văn nhà thơ không có tuổi. Lúc chị còn ở trên đời, anh là người chồng tốt, chăm sóc, đưa vợ đi đây đó. Chị bệnh anh tận tình chạy chữa, săn sóc thực ăn giấc ngủ. Anh còn chịu khó đón đưa các bạn khác đến nhà chơi mà chược với chị cho chị vui. Vì phần lớn thơ anh là thơ tình, ngọt ngào, nên tôi hỏi chị có ghen tị với những người tình trong thơ văn của anh không. Chị trả lời liền, “đó là nguồn cảm hứng để sáng tác, không có thật đâu.” Hỏi chị nếu có kiếp sau chị có bằng lòng làm vợ anh lần nữa không, chị trả lời là “bằng lòng cả hai tay”, vui chưa.

Chị mất ít lâu anh có bạn gái. Tại sao không? Có người trò chuyện cho vui khoảng đời còn lại là điều may mắn, không phải ai cũng có được ở tuổi vàng như anh. Anh quan niệm sống một ngày vui một ngày. Buồn bã, âu sầu phiền muộn ảnh hưởng đến sức khỏe, mang bệnh làm phiền gia đình là không có anh. Các con anh có hiếu, mua xe mới để anh đi lại và đưa đón... bạn gái cho an toàn.

Theo anh tình yêu là đề tài không bao giờ chán từ ngàn năm trước, từ Âu sang Á, từ vị vua sang cả cho đến thường dân áo vải chân đất. Vì tình yêu mà hoàng tử nước Anh chia tay với vợ, một công nương xinh đẹp, cưới một phụ nữ lớn tuổi có chồng có con, nhan sắc thua kém vợ mình rất xa. Vì tình yêu các bà vợ tù không quản ngại đường xá xa xôi, từ Nam ra Bắc tay xách, nách mang, lội suối qua đèo thăm chồng trong trại cải tạo.

Và hôm nay vì tình yêu cô bạn Hào của tôi cũng ngắt ngư, nàng xin nghỉ một ngày để đến tôi chơi và tâm sự. Hào có bạn trai. Hai người quen nhau trên mạng lưới. Lúc đầu tưởng là trò chuyện cho vui ai ngờ thành bạn thân. Họ nghiện thư nhau từ lúc nào chẳng biết. Không có thư thì mong. Xa cách nhau mấy ngàn dặm nhưng họ điện thư cho nhau hàng ngày, kể cho nhau những chuyện bình thường trong ngày, trên báo chí sách vở, tin tức ...

Hào học ở anh tính lạc quan, hiếu học. Tục ngữ, ca dao, văn, thơ, địa lý, lịch sử, âm nhạc bạn Hào giảng trơn tru. Ngoài ra bạn Hào có tính thương người. May mắn được chỗ làm tốt, có lương cao, anh thường giúp đỡ người nghèo, bệnh tật ở quê nhà. Hào muốn đóng góp với anh trong việc thiện nhưng anh bảo có thể lo nổi một mình. Anh chuyển cho Hào xem thư cảm ơn của cá nhân hay hội đoàn. Anh cũng hay nhắc tới người Mẹ đã qua đời với lòng ngưỡng mộ, kính yêu. Lúc sinh tiền bà đã nêu gương tốt cho con, hay giúp đỡ, cứu mang người nghèo khó.

Bạn Hào còn là người khéo nói. Anh nhẹ nhàng, ân cần, và có tình khôi hài. Được điện thư anh, Hào khúc khích cười một mình. Họ có cảm tưởng rất gần gũi nhau tuy cách xa hàng 5, 6 giờ bay. Hào vui khi nhận điện thư của bạn, có khi 3, 4 lần một ngày cho đến khi Hào hết hồn nghe bạn bảo ngưng nhớ thương, muốn vượt ngàn dặm đến thăm Hào để tính chuyện lâu dài...Hào phân vân. Anh chưa hưu trí và ít tuổi hơn Hào nhưng anh quan niệm giống số người Mỹ, chàng kém tuổi hơn nàng vẫn có thể yêu nhau và ở với nhau lâu dài, Anh nêu trường hợp của Halle Berry và Demi Moore... và anh nói tuổi tác chênh lệch, tiếng đời dị nghị, anh không bận tâm. Anh bảo tuổi nào cũng đẹp, cuộc đời nào cũng đáng yêu nếu biết sống cho hợp với tính

tình mình, nếu biết yêu đời, biết yêu người và biết vui, biết thụ hưởng những gì trời cho. Anh nói nếu muốn thì có thể xin đổi đi tiểu bang khác dễ dàng.

Xúc động, Hảo tự hỏi thương yêu lúc mùa thu của cuộc đời thì có nên chăng? Hảo phân vân, vương vấn. Bao nhiêu năm lẻ loi, bận bịu với bốn phận. Nay các con trưởng thành được nhân hạ tung tăng, gặp chuyện này thật là chẳng giống ai. Truyện Kiều đã có câu

*Ma đưa lối, quỷ dẫn đường
Tìm chi nhưng lối đoan trường mà đi*

Thật là bỏ thi thương, vương thi tội. Hảo bàn với tôi có nên khuyên anh quên đi “dự tính lâu dài” của anh chăng. Bạn bè quý mến nhau, chia sẻ, tâm sự với nhau là quý lắm rồi, là ơn phước bề trên, tham lam chỉ cực thân thôi. Thương quen biết thì nhiều nhưng bạn thân có được mấy người, hiếm như mưa sa mạc. Nghe Hảo tâm sự tôi nhớ lại bài TINH GIÀ của Phan Khôi:

*.....Ôi, đôi ta tình thương nhau thì đã nặng
Mà lấy nhau thì không nặng...
Nhưng*
Buông nhau thì sao nữa

Theo tôi mỗi người một duyên phận, tùy quan niệm mỗi người. Nếu có thể đem niềm vui đến cho bạn mình và bản thân, không làm phiền kẻ khác, tại sao không. Đó là ý kiến của người quê mùa nhưng Hảo quyết định mà thôi. Vả lại đâu cần phải sống chung mới hạnh phúc. Nhà thơ niên trưởng kể với tôi mỗi ngày ông tặng cho người yêu một bài thơ dù nàng không phải là thi sĩ. Thỉnh thoảng anh mới gặp và đưa nàng đi nghe nhạc, xem phim... Anh vui, khỏe mạnh cho đến khi lìa đời tình linh vì bệnh tim (?) và các con cũng vui lây. Nhìn ra sân hoa cúc đang nở rộ màu sắc rực rỡ nhưng sẽ phai tàn, buồn hiu khi mùa Đông đến và tôi chợt nhớ câu thơ của cô em Ngọc Dung:

*Xuân của đất trời, Xuân đi rồi đến
Xuân của loài người, Xuân đến rồi đi*

Tôi cầu mong Hảo và mọi người có đủ niềm vui, có tình yêu thương, được hạnh phúc, sống vui trên đời dù ở quê hương hay hải ngoại...

Ngọc Hạnh.